

EVERTEN REBEKKA

Da jeg for nogen tid siden blev anmodet om, at nedfælde nogle erindringer fra min barndom om everten Rebekka sagde jeg straks ja. Bagefter - ved nærmere overvejelser - måtte jeg erkende, at jeg godt nok huskede mine besøg ombord på farbror Jes' båd nede i havnen, men at jeg var for lille til at det hele står helt klart i erindringen. Derfor måtte jeg ty til min bror for at få hjælp, da han har den tvivlsomme fordel at have 4½ år mere på bagen. Det efterfølgende er derfor forfattet af ham, og jeg kan tilslutte mig hans udgydelser.

M. Juul Madsen. (Muk)

Rebekka blev erhvervet af Niels Søren Madsen; han havde skibsførereksamen fra Navigationskolen på Fanø, men blev aldrig søstærk og måtte gå "i land" efter nogle år på langfart. Rebekka var hans tredje lægter (de to første hed ~~Emmanuel~~ og Rebekka 1).

Båden er opkaldt efter N.S. Madsens mor, Rebekka. Sejladsen med klyn, mursten, kul og koks o.l., ikke mindst til Varde og Ribe, indbragte penge nok til at underholde en familie med fem børn; men N.S. Madsen havde giftet sig med en datter af en af ejerne af Fanø Skibsværft, Jes Christensen (kaldet Kræsen), og de tre generationer boede sammen på Lindevej (først i den nordlige, siden i den sydlige ende af huset ved Realskolepladsen). Til husstanden hørte også Jes Kræsens bror, skibsbygger Hans(boy) der var ungkarl.

At fortjenesten har været forholdsvis ringe forstås, når man hører, at familiens (beskedne) indkøb skulle fordeles mellem Nordbys handlende; de var jo alle potentielle kunder.

Ved N.S. Madsens død (1927) overtog hans ældste søn, Jes N. Madsen, (uddannet mejerist) ~~Lektøren~~ - men han måtte afhænde den et af de sidste år før 2. Verdenskrig. Erhvervet var blevet slået ud af færgeriet og lastbilerne.

Af ovenstående kan man få det indtryk at familien var "fattig". Sådan følte den sig vist ikke, og alle dens medlemmer havde da også en sparekassebog i Nordby Spare - og Laanekasse! der var ikke noget at slå om sig med, men det var ingen mavesårsøkonomi. Mine erindringer om Rebekka stammer fra tiden omkring 1934 - 35. Jeg har været med nede at se på at den blev fortøjet ekstra grundigt, når det trak op til storm(flod), og jeg har været på små ture med den - og har været på Halen med dens redningsbåd. Jeg husker især en af min farbrors medhjælpere, som var en brøsig herre der ikke brød sig om at have små drenge ombord. Ham var jeg en kende bange for.

En erindring er blevet hængende: den specielle lugt i lukafet af træ og tovværk og af varmekaffe. Jeg husker også, at traktementet ofte var sigtebrød og Saint Croix (udtales Sanktkrøjs!) - sukker.

* lægteren

En anden erindring er de mange timer min farbror brugte på vedligeholdelse og småreparationer af Rebekka. Mærkeligt nok kan jeg ikke huske noget om omstændighederne ved salget af Rebekka, skønt jeg da boede i Esbjerg. Det eneste jeg husker er, at Jes N. Madsen måtte se sig om efter mere eller mindre tilfældigt arbejde, bl.a. i Esbjerg (det var jo en periode, hvor det stod sløjt til med beskæftigelsen). Jeg var trods alt for lille til at se, at min farbror mest var lettet eller mest var ked af at måtte skifte erhverv. X

Rebekka er i min erindring - sammen med de sanitære forhold og selve dagligdagens rytme i huset på Lindevej - blevet et symbol på de forandringer i livsvilkårene, der er foregået for mange danskere bare i mit liv. Og de symboler kan dukke op både når jeg står under den varme bruser og når jeg rejser i mindre udviklede områder af Europa.

Og bare for god ordens skyld: det har hverken noget at gøre med, hvor herligt vidt vi har bragt det, eller med nolstalgisk længsel efter gode gamle dage. Var det lettere at knokle på Rebekka i alt slags vejr på vej op ad Varde Å eller at skære svin op på et moderne slagteri?

Men naturligvis har der også været muntre episoder. Min far fortalte engang, at han som stor knægt havde været med til at søge efter en anden lægterskipper fra Fanø på Vardes værtshuse. Der var mange, og de lå efter sigende strategisk placeret skråt over for hinanden op langs hovedgaden. Aktionen lykkedes: han blev fundet i baglokalet og bragt sikkert med hjem til øen. Til slut vil jeg gerne tilføje, at det er mig en stor glæde, at en gruppe Fanøboere, har lagt et stort arbejde i at kaste lys over en forgangen periode af Fanøs skibshistorie. Min bror og jeg vil gerne sige dem hjertelig tak for den store indsats, og ligeledes en tak til bidragsyderne til renovering af everten Rebekka.

H. Juul. Madsen.